

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 27 marca 2014 r.(*)

Artykuł 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Brak dostatecznych wyjaśnień w przedmiocie stanu faktycznego i prawnego postępowania głównego oraz powodów uzasadniających konieczność uzyskania odpowiedzi na pytanie prejudycjalne – Oczywista niedopuszczalność

W sprawie C-520/13

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku (Polska) postanowieniem z dnia 12 września 2013 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 30 września 2013 r., w postępowaniu:

Urszula Leśniak-Jaworska,

Małgorzata Głuchowska-Szmulewicz

przeciwko

Prokuraturze Okręgowej w Płocku,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: J. L. da Cruz Vilaça, prezes izby, G. Arestis i A. Arabadjiev (sprawozdawca),
sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

podjąwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, decyzję o wydaniu postanowienia z uzasadnieniem, na podstawie art. 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 i 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 79).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy U. Leśniak-Jaworską i M. Głuchowską-Szmulewicz, prokuratorami, a Prokuraturą Okręgową w Płocku (zwaną dalej „pozwaną w postępowaniu głównym”) w przedmiocie ich zaszeregowania, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2009 r., do stawki wynagrodzenia prokuratorów.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Zgodnie z brzmieniem jej art. 1 „celem [...] dyrektywy [2000/78] jest wyznaczenie ogólnych ram dla walki z dyskryminacją ze względu na religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w odniesieniu do zatrudnienia i pracy, w celu realizacji w państwach członkowskich zasady równego traktowania”.

4 Artykuł 2 tej dyrektywy, zatytułowany „Pojęcie dyskryminacji”, przewiduje:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy »zasada równego traktowania« oznacza brak jakichkolwiek form bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji z przyczyn określonych w art. 1.

2. Do celów ust. 1:

a) dyskryminacja bezpośrednia występuje w przypadku, gdy osobę traktuje się mniej przychylnie, niż traktuje się, traktowano lub traktowano by inną osobę w porównywalnej sytuacji, z jakiegokolwiek przyczyny wymienionej w art. 1;

b) dyskryminacja pośrednia występuje w przypadku, gdy przepis, kryterium lub pozornie neutralna praktyka może doprowadzić do szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób danej religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej, w stosunku do innych osób, chyba że:

i) taki przepis, kryterium lub praktyka jest obiektywnie uzasadniona zgodnym z prawem celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne [...]

[...]”.

5 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Zakres zastosowania”, stanowi w ust. 1 lit. a) i c):

„W granicach kompetencji [Unii] niniejszą dyrektywę stosuje się do wszystkich osób, zarówno sektora publicznego, jak i prywatnego, włącznie z instytucjami publicznymi, w odniesieniu do:

a) warunków dostępu do zatrudnienia, do prowadzenia działalności na własny rachunek oraz wykonywania zawodu, w tym kryteriów selekcji i warunków rekrutacji, niezależnie od rodzaju działalności i na wszystkich szczeblach hierarchii zawodowej, włącznie z awansem zawodowym;

[...]

c) warunków zatrudnienia i pracy, łącznie z warunkami zwalniania i wynagradzania”.

Prawo polskie

6 Artykuł 62 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (zwanej dalej „ustawą o prokuraturze”), w brzmieniu nadanym jej ustawą z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2009 r., Nr 56, poz. 459), przewiduje m.in., że wynagrodzenie zasadnicze prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorowskie jest równe i że wysokość wynagrodzenia prokuratorów zajmujących równorzędne stanowiska prokuratorowskie różnicuje staż pracy lub pełnione funkcje.

7 Zgodnie z art. 62 ust. 1a ustawy o prokuraturze „wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w art. 61a”.

8 Ustawa z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw stanowi w swoim art. 10 ust. 2 i 3:

„2. Stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze – staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy) [...].

3. Do ogólnego stażu pracy wlicza się okres powierzenia pełnienia czynności sędziowskich na stanowisku asesora sądowego [...]”.

9 Artykuł 11 ust. 1 i 2 tej ustawy ma następujące brzmienie:

„1. Z dniem 1 stycznia 2009 r. wynagrodzenia zasadnicze prokuratorów prokuratur rejonowych określa się w stawkach od pierwszej do czwartej, wynagrodzenia zasadnicze prokuratorów prokuratur okręgowych – w stawkach od czwartej do siódmej, a wynagrodzenia zasadnicze prokuratorów prokuratur apelacyjnych – w stawkach od siódmej do dziesiątej. Przepisy art. 10 ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

2. Z dniem 1 stycznia 2009 r. wynagrodzenia prokuratorów powołanych przed tym dniem na stanowisko prokuratora prokuratury okręgowej w prokuraturze rejonowej określa się w stawce czwartej, a prokuratorów powołanych na stanowisko prokuratora prokuratury apelacyjnej w prokuraturze okręgowej – w stawce siódmej”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

10 Urszula Leśniak-Jaworska zajmuje, począwszy od dnia 1 października 2003 r., stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w Płocku, pozwanej w postępowaniu głównym. Pracę rozpoczęła w dniu 1 stycznia 1983 r. w charakterze aplikanta Prokuratury Rejonowej w Żyrardowie, a następnie asesora tej Prokuratury. Począwszy od dnia 1 października 2003 r. pełniła również funkcję prokuratora rejonowego w Gostyninie.

11 Z dniem 1 stycznia 2009 r. jej wynagrodzenie zasadnicze ustalono w stawce piątej, przy zastosowaniu mnożnika 2,50 przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale roku 2008. W dniu 1 stycznia 2010 r. jej wynagrodzenie zasadnicze ustalono w stawce piątej, przy zastosowaniu mnożnika 2,50 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, wskazanej w art. 61a ustawy o prokuraturze.

12 Jeżeli chodzi o M. Głuchowską-Szmulewicz, od dnia 1 października 2002 r. pracuje ona jako prokurator Prokuratury Okręgowej w Płocku, pozwanej w postępowaniu głównym. Pracę rozpoczęła z dniem 1 października 1989 r. w charakterze aplikanta Prokuratury Rejonowej w Płocku, a następnie asesora tej Prokuratury. W okresie od dnia 21 stycznia 2002 r. do dnia 30 września 2002 r. została delegowana do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Okręgowej w Płocku, pozwanej w postępowaniu głównym.

13 Z dniem 1 stycznia 2009 r. jej wynagrodzenie zasadnicze ustalono w stawce piątej. Podstawę ustalenia stawki wynagrodzenia zasadniczego stanowił staż pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej oraz kryterium ogólnego stażu pracy. Z dniem 1 stycznia 2010 r. jej wynagrodzenie zasadnicze ustalono w stawce piątej, przy zastosowaniu mnożnika 2,50 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, wskazanej w art. 61a ustawy o prokuraturze. Z dniem 1 października 2012 r. jej wynagrodzenie zasadnicze ustalono w stawce szóstej, przy zastosowaniu mnożnika 2,65 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, określonej w tymże art. 61a ustawy o prokuraturze.

14 Z dniem 1 stycznia 2009 r., celem realizacji przepisów ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, ustalono również wynagrodzenie pozostałych prokuratorów zatrudnionych w Prokuraturze Okręgowej w Płocku. Sąd odsyłający zauważa, że w efekcie doszło do sytuacji, w której wynagrodzenie U. Leśniak-Jaworskiej i M. Głuchowskiej-Szmulewicz było niższe niż wynagrodzenie części prokuratorów z mniejszym stażem pracy niż one.

15 W tej sytuacji Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy prawo [Unii], a w szczególności art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 1 i 2 dyrektywy [2000/78] należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które prowadzi do sytuacji, iż pracownicy zatrudnieni na takich samych stanowiskach i z takim samym stażem pracy otrzymują wynagrodzenia różnej wysokości przy braku okoliczności uzasadniających tego typu zróżnicowanie?”.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

16 Zgodnie z art. 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli wniosek lub skarga są oczywiście niedopuszczalne, Trybunał, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, może w każdej chwili wydać postanowienie z uzasadnieniem, bez podejmowania dalszych czynności procesowych.

17 Przepis ten należy zastosować w niniejszej sprawie.

18 Należy przypomnieć, że w ramach współpracy przewidzianej w art. 267 TFUE konieczność dokonania takiej wykładni prawa Unii, która będzie użyteczna dla sądu krajowego, wiąże się z obowiązkiem tego sądu ustalenia okoliczności faktycznych i prawnych, w ramach których zadaje on pytania, lub przynajmniej wyjaśnienia założeń faktycznych, na których pytania te są oparte (zob. w szczególności wyroki: w sprawie C-380/05 Centro Europa 7, EU:C:2008:59, pkt 57; postanowienie w sprawie C-627/11 Augustus, EU:C:2012:754, pkt 8, a także wyrok w sprawie C-79/12 Mora IPR, EU:C:2013:98, pkt 35).

19 Trybunał podkreśla również wagę wskazania przez sąd krajowy dokładnych powodów, które doprowadziły do powstania wątpliwości w przedmiocie wykładni prawa Unii i uznania za konieczne przedstawienia Trybunałowi pytań prejudycjalnych (zob. w szczególności wyroki: w sprawach połączonych C-453/03, C-11/04, C-12/04 i C-194/04 ABNA i in., EU:C:2005:741, pkt 46, a także w sprawie Mora IPR, EU:C:2013:98, pkt 36).

20 Biorąc pod uwagę, że to postanowienie odsyłające stanowi podstawę dla postępowania toczącego się przed Trybunałem, Trybunał orzekł, że niezbędne jest, aby sąd krajowy przedstawił w samym postanowieniu odsyłającym ramy faktyczne i prawne postępowania głównego oraz minimum wyjaśnień dotyczących powodów wyboru przepisów prawa Unii, o których wykładnię się zwraca, jak również związku, jaki dostrzega on między tymi przepisami a ustawodawstwem krajowym znajdującym zastosowanie w rozpatrywanej przez niego sprawie (zob. w szczególności postanowienie w sprawie C-116/00 Laguillaumie, EU:C:2000:350, pkt 23, 24; także wyroki: w sprawie C-295/05 Asemfo, EU:C:2007:227, pkt 33 i w sprawie Mora IPR, EU:C:2013:98, pkt 37).

21 Powyższe wymogi dotyczące treści wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym są wyraźnie sformułowane w art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

22 Należy ponadto podkreślić, że informacje zawarte w postanowieniach odsyłających nie tylko powinny pozwolić Trybunałowi na udzielenie użytecznej odpowiedzi, ale także

stworzyć państwom członkowskim oraz innym zainteresowanym stronom możliwość przedstawienia uwag zgodnie z art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Obowiązkiem Trybunału jest czuwanie, aby ta możliwość była zachowana, zważywszy, że na mocy tego przepisu statutu zainteresowanym stronom doręczane są jedynie postanowienia odsyłające (zob. w szczególności wyroki: w sprawach połączonych od 141/81 do 143/81 Holdijk i in., EU:C:1982:122, pkt 6; w sprawie C-176/96 Lehtonen i Castors Braine, EU:C:2000:201, pkt 23, jak również postanowienie z dnia 13 stycznia 2010 r. w sprawach połączonych C-292/09 i C-293/09 Calestani i Lunardi, EU:C:2010:7, pkt 23).

23 W niniejszej sprawie przedmiotowy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w oczywisty sposób nie spełnia jednak tych wymogów.

24 Po pierwsze, sąd odsyłający nie przedstawił wystarczająco szczegółowych informacji dotyczących krajowych ram prawnych, które umożliwiłyby zainteresowanym stronom przedstawienie uwag oraz udzielenie przez Trybunał użytecznych odpowiedzi. Sąd ten ogranicza się bowiem do wskazania, że wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w art. 61a ustawy o prokuraturze, lecz nie przywołuje dokładnej treści tego przepisu.

25 Ponadto sąd odsyłający nie wyjaśnia również powodu, dla którego przepisy krajowe, których dotyczy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, doprowadziły do odmiennego traktowania pomiędzy prokuratorami pełniącymi te same funkcje i mającymi ten sam staż pracy. Sąd ten ograniczył się mianowicie do wskazania, po pierwsze, że „po zaszeregowaniu prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Płocku do poszczególnych kategorii, którym odpowiadały stawki wynagrodzenia zasadniczego, powstała sytuacja, w której prokuratorzy z niższym stażem uzyskali wyższe wynagrodzenie od prokuratorów z dłuższym stażem pracy”. Po drugie, sąd ten precyzuje jedynie, że gdyby U. Leśniak-Jaworska otrzymała nominację na stanowisko prokuratora prokuratury okręgowej trzy miesiące później, czyli w dniu 1 stycznia 2009 r., to w świetle polskich przepisów miałyby ona prawo do wynagrodzenia w stawce szóstej a nie piątej.

26 Sąd odsyłający ogranicza się do wskazania, tytułem przykładu, że M. Głuchowska-Szmulewicz, której staż pracy na stanowisku prokuratora prokuratury okręgowej przekroczył na dzień 1 stycznia 2009 r. pięć lat, miała prawo do kolejnej stawki wynagrodzenia dopiero po dziesięciu latach pracy od momentu powołania jej na to stanowisko, tj. w dniu 1 października 2012 r., podczas gdy część prokuratorów prokuratury okręgowej z krótszym niż pięcioletni stażem pracy otrzymała od dnia 1 stycznia 2009 r. piątą stawkę wynagrodzenia, a następnie już po kilku miesiącach – szóstą stawkę, po osiągnięciu pięciu lat stażu od momentu nominacji na stanowisko prokuratora prokuratury okręgowej.

27 W końcu sąd odsyłający w ogóle nie wyjaśnił dokładnych powodów, dla których wykładnia prawa Unii, o którą występuje, jest konieczna dla wydania rozstrzygnięcia w postępowaniu głównym. W szczególności postanowienie odsyłające nie zawiera żadnej informacji pozwalającej ustalić związek pomiędzy przepisami krajowymi, których dotyczy wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, a jedną z przyczyn wymienionych w art. 1 dyrektywy 2000/78.

28 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie jest zatem, w świetle wymogów przypomnianych w pkt 18–20 niniejszego postanowienia, dostatecznie jasny i precyzyjny, by Trybunał mógł wydać orzeczenie w przedmiocie pytania prejudycjalnego.

29 Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań, należy stwierdzić, na podstawie art. 53 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w niniejszej sprawie jest oczywiście niedopuszczalny.

W przedmiocie kosztów

30 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku (Polska) postanowieniem z dnia 12 września 2013 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Podpisy

* Język postępowania: polski.